

BY SOPHIA ZÜRCHER

(Translated from Dutch by the writer)

Karishma D'Souza: Testimonies

Herinneringen

DOOR SOPHIA ZÜRCHER

Karishma D'souza: Getuigenissen

CV
Geboorte: Mumbai, 1963
Opleiding: BA Beeldende Kunst aan de Universiteit van Goa (2006) MA Beeldende Kunst aan de Universiteit van Toronto (2009) Masterdiploma van Beeldende Kunsten (2012)
Maakt: Schilderen
Kennelijke tentoonstelling: Naïvisme (Brno), 21 oktober t/m 18 december 2013, Dierpark Art Project Space, Utrecht
www.dierpark.nl
Deelname aan twee: Mughul Beeldverlichting, Dierpark, Jose Saramago's Blindness, Mahasweta Devi's Draupadi, T.S.Eliot's The Waste Land

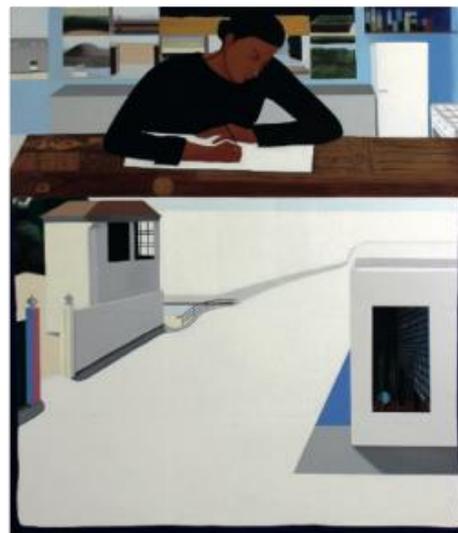

"Mijn schilderijen zijn voornamelijk uit persoonlijke herinneringen aan individuen en aan plaatsen. Ze functioneren als archieven van ervaringen die allemaal met elkaar gemeen hebben (dat ze als een knoop voelen, het zijn herinneringen aan kuit en stoffe (een goed vloeibaar) is het schied, February) Het toont de botanische tuinen in Amsterdam in de middag, een vriend die aan het tekenen is in een ruimte afgeleid en de zoektocht van Kutch, Gujarat op de achtergrond. De manier waarop het vlak verdeeld wordt, verspreid helderlicht naar de maatschappijverlichting van de Indische Kangra- en Guler scholen. In die traditie worden vlakken van often kleuren vaak gebruikt om de ogen rust te laten in het verhaal. Dit is als een punt van rust. Die vlakken werken zoals de paalstelen muurbetruften of de spatie tussen woorden. Ik heb het gevoel dat de lege vlakken andere stemmen de gezamenheid bieden om 'in te breken'. Het zijn groene velden van stoffe, geschikt voor contemplatie. Mijn schilderijen treden in die zin op als geluiden, ze dragen dat verschillende stemmen herinnerend worden. Volgens de Indische grondwet heeft iedereen een stem, homogeniteit is zwaar onmogelijk als bijvoorbeeld. Mijn werken staan ook

over de democratisering van het eigendom van verhalen, en de mogelijkheid om ze naar elkaar te laten bestaan. Daarom gebruik ik netten, voor vroege samenhang. Maar ook om aan elk verhaal een individuele ruimte te laten nemen. De strakke lijnen worden ook voort uit streeklinten die worden gebruikt in andere beeldverhalen. Bijvoorbeeld de chronologische verspreiding van de Jataka-verhalen die zijn geschied in de grafen van Dambulla, Sri Lanka. Mijn eerste schilderijen waren in verband met herinneringen waren niet direct autobiografisch. Met eerste schilders maakte ik tekenen gericht over de herinneringen van de auteur van een stuk onder water. Tijdens die stuk werken haar zorgen over de wereld toen ik opgericht, want de dichter vroeg een grip op van een situatie, andere werelde die ontstaat door een fysieke ervaring of door een verandering in de wereld. Dit waren fragmenten bij te schrijven in literatuur. Op het moment lees ik de Indische dichter Mahadevi Chhabra, ik lees gedichten van ongeveer hun verzoende elementen of hun scherpste functies. Mijn schilderijen bewegen zich tussen de beeldtaal van deze gedichten. Mijn eerste schilderijen mytheologische het huidige leven, in dit stadium gebruik ik meer persoonlijke herinneringen, herinneringen zijn abstracte, ze waar de persoonlijke herinnering is van groot belang voor het collectief met aan werken als een collage die stem of als een collage om enkele individuele verhalen te laten ingrijpen. Door die herinneringen te delen, veranderen ze in geschieden van de gemeenschap." ■

"DE PERSOONLIJKE HERINNERING IS VAN GROOT BELANG VOOR HET COLLECTIEF"

Karishma D'Souza
 February, 2013, 60x60x60 cm,
 acrylic, ink on de Mar

Inspired by: Mughul illumination; Books: Jose Saramago - Blindness, Mahasweta Devi - Draupadi, T.S. Eliot - the Waste Land, Mudra Rakshasa – The Hunted, Ben Okri - The Famished Road, Ursula le Guin - The Left Hand of Darkness, Boman Desai - The Memory of Elephants, O.V. Vijayan - The Legends of Khasak

"My paintings contain personal memories of individuals and places. They function as archives of experiences that all have in common that they feel like a pause, they are memories of peace and quiet. A good example is the painting *February*. It shows the botanical gardens in Amsterdam in the afternoon, a friend who is drawing in a quiet studio, and the salt flats of Kutch, Gujarat in the background.

The ways in which the plane is divided, refers directly to the manuscript illumination of Kangra and Guler schools. In that tradition surfaces of solid colours are often give the eyes rest in the story. Silence as a point of rest. These elements work like the pauses between musical notes or the spaces between words.

I feel that that the empty spaces of flat colours allow other voices the opportunity to 'break in'. They are positive spaces of silence, suitable for personal contemplation. In effect, my paintings act as witnesses, they make sure different voices are remembered. According to the Indian constitution, every Indian citizen has an equal voice but reality has always been different. At present, the Indian Government propagates homogeneity. My works are also about the democratization of the ownership of stories, and the ability to allow them to exist side by side, and on par with each other. I use grids: for visual coherence, but also to give every story its individual space and time. The comic-like format also comes from stylistic devices used in other cartoons, for example, Christian iconography, and the Jataka tales that are painted in the caves of Dambulla, Sri Lanka.

My first paintings in which I worked with memories were not directly autobiographical. The first painting I did was based on a poem about the memories of diving underwater. During the dive her concerns about the world were temporarily suspended, as the poet entered another parallel world. A glimpse of another, simultaneous, wonderful world, created by a physical experience or by a shift in the mind.

I kept looking for these moments in literature. I continue to choose my paintings by fragments of poems, at the moment I am reading the poets Kabir, Lal Ded, and Namdeo Dhasal. I choose poems for of their surprising elements, or their sharp wit. The paintings move between the imagery of these poems.

My recent paintings mythologise present life. At this stage I started using more personal memories. Memories are subjective, yes, but the writer Maya Angelou said already "People are more alike than they are unlike". The personal memory of an individual is of great importance for the collective. It can work as a corrective voice, or as a gift to understand each other's individual realities. I think personal memories of moments of peace are transcending, by sharing them one turns them into gifts for the community."